

Written by

Monday, 29 June 2009 15:34 - Last Updated Monday, 29 June 2009 15:38

ஐய்யோஐய்யோஐய்யோ கடவு இலக்கிய அமைப்பால் மதுரையில் நடத்தப்பட்ட இரண்டாண்டுகள் 'கபிடல்' சங்கமம் 'நிகழ்வு'க்கு நானும் தோழி உமா ஷக்தியும் சேன்றிருந்தோம். அனைவரின் ஒத்துழைப்பினாலும் இறுக்கமான நேரக் கட்டப்பட்டுள்ளதும் பயனுள்ளதாகவும் அந்தக் கபிடல் சிறப்பாக நடந்துமுடிந்தது. இந்தப் பதிவு, கபிடல்தின் முடிவில் நடப்பதற்கு ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றியது. இரண்டாண்டுகள் நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றி விரிவாக நிதானமாக ஆறாமரந்து எழுத எண்ணியிருக்கிறேன். அதற்குள், அக்கூறிப்பட்ட சம்பவம் பற்றி எனக்குள் பொங்கும் ஆற்றாமையைப் பதிவாக்கியிருக்கிறேன். இதனைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு, 'அந்தக் கபிடலும்' சொதப்பிட்டால் என்று கதையரப்பிவிட வேண்டாமென அன்போடு கட்டைக்கொள்கிறேன். கபிடல் நன்றாகவே நடந்தது.

'நான் மனுவிரதோதன்' என்ற நேர்காணல் தொகுப்பு வளியீட்டின் போது முதன்முதலில் ஆதவன் தீட்சணயாவைப் பார்த்தேன். பரிச்சயம் செய்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. பின்னர் 'மணல் வீடு' ஹரிகிருஷ்ணனால் சேலத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த 'களரி' நிகழ்ச்சியில் அவரைச் சந்தித்தபோது பச்சைக் கபிடலாக இருந்தது. சேலம் நிகழ்ச்சி முடிந்ததும், திருச்சி 'யுகமாயினி' கபிடல்தில் கலந்துகொள்ளவென்புறப்பட்ட எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன், ஆதவன் தீட்சணயா இருவரோடும் நானும் கவிஞர் குட்டிரவேதியும் இணைந்துகொண்டோம். (சித்தனின் அழைப்பின் பேரில்) திருச்சி சேன்ற வழி ஆரோக்கியமான உரையாடலில் கழிந்தது. ஆதவன் தீட்சணயாவின் கவிதைகளிலுள்ள அரசியல் எனக்குப் பிடிக்கும். (புலியெதிர்ப்பு அரசியலை இங்கு நான் கூறிப்பட்டவில்லை) ஆதவன் தீட்சணயா ஆசிரியராக இருக்கும் 'புது விசை' கூறிப்பட்டதற்கு அளவில் அதிகாரமையங்களின் மீது விமர்சனங்களை முன்வைப்பது, சாதி-மதம் போன்ற புனிதங்களின் மீது களேவிகளை எழுப்புவதும் கண்டிப்பதுமான போக்கினால் அவர் மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். மதமும் சாதியும் மக்களை எவ்விதம் அடிமைப்படுத்துகின்றன என்று குட்டிரவேதியும் ஆதவனும் பிரபஞ்சன் அவர்களும் பச்சைக்கொண்டிருந்ததை கட்டைக்கொண்டிருந்த அன்றைக்கு எனக்குள் ஆதவன் மீது தான் மதிப்பின் 'மீட்டர்' மலேமும் எகிறியதைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

ஆளுமகைகள் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களின் அடிமனங்களில் சிறுமகைகள் புற்றெடுத்திருக்கிறதென்பதைக் காணநேரம் காலமோ இது என்று தோன்றுகிறது.

நேற்றைய நிகழ்ச்சி முடிவில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கலந்துரையாடலில், சில எழுத்தாளர்களை அவர்களது படைப்பு மனோநிலை கூறித்து வந்திருந்த ஏனைய எழுத்தாளர்களோடும் பார்வையாளர்களோடும் பகிர்ந்துகொள்ளும்படி கேட்கப்பட்டது. கோணங்கி, எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், பிரபஞ்சன், சூரஷேகருமார் இந்திரஜித், உதயசங்கர், ஆதவன் தீட்சணயா, நாஞ்சில் நாடன் இவர்களோடு எனது பெயரும் திடுமுட்டாக அறிவிக்கப்பட்டபோது, தயக்கத்தோடும் கொஞ்சம் பதட்டத்தோடும் முன்னால் சேன்று அமர்ந்தேன். "இந்த ஜாம்பவான்களோடு என்ன ஏன் அழைத்தார்கள். இலக்கியத்தைப் பற்றி நான் என்னதான் பச்சுவது?" என்று அருகிலிருந்த பிரபஞ்சன் அவர்களிடம் கேட்டேன். அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் மதிப்பும் அன்பும் கலந்த ஒரு நல்லுறவு இருக்கிறது. தோழனைப் போலவும் தந்தையைப் போலவும் ஓரேசேமத்தில் இருக்கக்கூடிய எளிமையான மனிதர் அவர். "ஏதாவது பச்சுங்கள்... இது கலந்துரையாடல் தானே... ஒன்றும் பச்சேமுடியாவிட்டால் ஆம் இல்லை என்று சமாளியுங்கள்" என்றார்.

Written by

Monday, 29 June 2009 15:34 - Last Updated Monday, 29 June 2009 15:38

எனது முறை வந்தபோது நான் என்ன பசுவதென்று தீர்மானித்திருந்தேன்.

“பெரிய எழுத்தாளர்களெல்லாம் எழுதுவதைப் பற்றிப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள். எனது ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பும் கவிதைத் தொகுப்பும் மட்டுமே வளையாகியிருக்கின்றன. அவற்றை, எழுத்துப் பயணத்தில் சிறு முயற்சிகள் என்றே சொல்வனே. எனவே அவர்களிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டு ‘எழுதிய விடயங்களைத் தவிர்த்து, ஏன் எழுதப்படவில்லை?’என்பதைக் குறித்துப் பசேலாமென்று நின்கைகிறேன்.

சில மலைகள் அருகில் இருக்கும் இலங்கையில் இத்தனை இனப்படுகொலைகள் நடந்தும் உங்களில் யாரும் அதைப் பற்றி ஒன்றும் பசோமல், எழுதாமல் இருந்ததன் காரணந்தான் என்ன? நான் வாசித்தவரையில் நாஞ்சில் நாடன் எழுதிய கட்டுரைகள் சிலவற்றில் ஈழப் பிரச்சனை பற்றி எழுதியிருக்கிறார். எழுத்தாளர்கள் என்பவர்களுக்கு சமீப அக்கறை, பொறுப்புணர்வு இருக்கவேண்டும். எனக்குத் தாங்கவியலாத வியப்பாக இருந்தது. இவர்களால் எப்படி இப்படி மௌனம் சாதிக்க முடிகிறது என்பது நஞ்சை அறக்கும் களே வியாக இருந்தது. ஈழப் பிரச்சனையைப் பற்றி எழுத அதைப் பற்றி எங்களுக்கு முழுவதும் தரையாது என்று சொல்லி நீங்கள் ஒதுங்கிக்கொண்டுவிட முடியாது. பண்களின் மனவலகம் பற்றி எழுதுகிறீர்கள். அதற்கு நீங்கள் பண்களையிருக்க வேண்டியதில்லை. எங்கோ குஜராத் தில் நடக்கும் மதக்கலவரம் பற்றி அங்கு பிரச்சன்னமாக இருக்காமலே எழுதுகிறீர்கள். இங்கே பக்கத்தில் இருக்கும் இலங்கையில் நடக்கும் மனிதப் பேரழிவை, படுகொலையைப் பற்றி மட்டும் முழு அரசியலும் திரிந்துகொண்டதான் எழுதுவோம் என்று எப்பிச் சொல்லமுடியும்?

இங்கே இந்தக் கட்டத்தில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில்தான் நாங்கள் பண்கள் இருக்கிறோம். இவ்வளவு பெரிய கட்டத்தில் இப்படி மிகச்சில பேராக இருப்பது எங்களுக்கு சங்கடமாக இருக்கிறது. இட ஒதுக்கீடு, இட ஒதுக்கீடு என்றெல்லாம் பசுகிறீர்கள். ஆனால், இங்கே இந்தக் கட்டத்தில் பண்களின் விகிதாசாரம் எவ்வளவு? அவர்கள் ஏதோவொரு பிரச்சனையால் வரவில்லை என்றால், அதை நிவர்த்தி செய்ய, சமரசம் செய்ய, நீங்கள் ஏன் முயற்சிக்கவில்லை? பசேத் தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகள் என்று இலக்கியச் சமூகத்தில் இருக்கிறதா என்ன?

இங்கே கூடியிருக்கும் எழுத்தாளர்களில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் எழுத்துக்கள் எனக்கு மிகப்பிடிக்கும். பிரபஞ்சன் அவர்களைப் பிடிக்கும். நாஞ்சில் நாடன் அவர்களது எழுத்தும் அப்படியே. ஜெயமகேசுரன் சில தடாலடியான கருத்துக்களில் - எல்லோருக்கும் சரியென்று தோன்றுவதைத் தவறெனும் நிலைப்பாடுகளில், அரசியல் அதிரடிக் கருத்துக்களில் எனக்கு மாறுபாடுகள் இருந்தாலும், அவருடைய புனைவலகம் அழகியது. நாம் அவருடைய புனைவுகளை விரும்பிப் பிடிக்கிறேன். உங்களிடமெல்லாம் நான் கேட்பது ஒன்றுதான். ஈழத்தமிழர்கள் விடயத்தில் இப்படி மௌனமாக, பாராமுகமாக, மனச்சாட்சியில்லாமல் நீங்கள் நடந்துகொண்டதற்குக் காரணந்தான் என்ன? நீங்கள் அதிகாரங்களுக்கு அஞ்சுகிறீர்களா? அசிரத்தயா? தயவுசெய்து எனக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்”

கோணங்கியும் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனும் அதற்குப் பதிலளித்தார்கள். அவர்களது பதில் திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. “எங்களுக்குள் அந்த நெருப்பு எரிந்துகொண்டதான் இருக்கிறது. அது இனிக் கொழுந்து விட்டெரியும்” என்பது மாதிரியான பதில் ஏறத்தாழ முற்றுமுழுதாக எரிந்துமுடிந்து சாம்பலில் புகை அடங்காத ஒரு சமீகத்தை

Written by

Monday, 29 June 2009 15:34 - Last Updated Monday, 29 June 2009 15:38

பார்த்துச் சொல்லக்கூடிய பதிலாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அதையடுத்து ஆதவன் தீட்சணயா ஒலிபெருக்கியை கையில் வாங்கிப் பசேத் தொடங்கினார்.

“நாங்கள் ஈழத் தமிழர்களாகக் காக்கப் பசேவணென்றுமென்று, கரல்கொடுக்கவணென்றுமென்று நீங்கள் ஏன் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? என்று ஆரம்பித்தார்.

‘அம்பாளா பசேவது?’ என்ற திக்பிரமை படர, அவருடைய அறிவார்த்தமான பசேச்சை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கவாரம்பித்தனே.

“இலங்கையின் தயிலைத் தோட்டங்களில் வலை சயெவதற்காக, வள்ளைக்காரர்களால் இந்தியாவிலிருந்து இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அவர்கள், ஏற்கெனவே அங்கே இருந்த பர்வீகத் தமிழர்களால், சாதித் தமிழர்களால் கீழ்த்தரமாக நடத்தப்பட்டார்கள். ‘கள்ளத்தோணி’ என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். மலையகத் தமிழர்களது வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டபோது, இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் இருந்த தமிழ் எம்.பிக்களில் சிலரக்ட ஆதரவாக வாக்களித்தார்கள். எங்கள் மக்கள் சாதித் தமிழர்களால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

முஸ்லிம் மக்கள் வடக்கிலிருந்து விடுதலைப் புலிகளால் இரவிரவாக விரட்டியடிக்கப்பட்டார்கள். நீங்கள் அதைக் கேட்டீர்களா? திண்ணியத்தில் எங்கள்து தலித் மக்களின் வாயில் மலம் திணிக்கப்பட்டது. ஈழத் தமிழர்கள் அதற்கெதிராகக் கரல்கொடுத்து நீங்களா? சாதிக் கலவரங்களில் அவர்கள் கொல்லப்பட்டபோது நீங்கள் கரல்கொடுத்து நீங்களா? வணெம்மணியில் எரிக் கப்பட்டபோது பசேனீ நீங்களா?

எங்களுக்கே ஆயிரம் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. நாங்கள் ஏன் உங்களுக்காகப் பசேவணென்றும? எழுதவணென்றும?”

ஒலிவாங்கியை என்னிடம் தரும்படி கேட்டு வாங்கினனே. அப்போது எனக்கு ஆதவன் தீட்சணயா இதே சாயலுடைய களேவியை ஆனந்த விகடன் நேர்காணலில் கேட்டிருந்தது நினைவில் வந்தது.

“எழுத்தாளர்கள் என்பவர்கள் சாதாரண மக்களிலிருந்து சற்றே வித்தியாசப்பட்டோர் சிந்திக்கிறவர்கள். பெருந்தன்மையானவர்கள், சமீகப் பொறுப்புணர்வுடன் இயங்கவணெடிய கடப்பாடு அவர்களுக்கு இருக்கிறது இல்லையா? ஆக, மலையகத் தமிழர்களை நாங்கள் கவலமாக நடத்தினோம் என்பதற்காக இப்போது நீங்கள் எங்களைப் பழிவாங்குகிறீர்களா ஆதவன்?” என்று கேட்டனே.

ரி.கண்ணன் என்பவரும், ‘யாதுமாகியின் ஆசிரியர் லனோ கும்பாரும் எழுந்து வந்து “தமிழ்நதி! ஆதவன் தீட்சணயா அப்படித்தான் பசேவான். நீங்கள் அதை ஒட்டும்மொத்தத் தமிழகத்தின் கரலாக எடுத்துக்கொள்ள வணெடியதில்லை. அது ஆதவன் தீட்சணயா என்ற தனியொருவரின் கரல் என்றே எடுத்துக்கொள்ள வணென்றும” என்றார்கள். கட்டத்திலிருந்து அதற்கு ஆதரவாகப் பல கரல்கள் எழுந்தன.

இதற்குள் பரோசிரியர் வீ .அரசு எழுந்தது வந்து ஒலிவாங்கியை வாங்கினார்.

“தமிழ்நதி எழுப்பிய களே விமிகச் சரியானது. அதற்கு ஆதவன் நீங்கள் பதிலளித்த விதம் சரியல்ல. இலங்கைத் தமிழர்களாகுள் யாழ்ப்பாணத் தமிழன், வன்னித் தமிழன், மட்டக்களப்புத் தமிழன் என்ற வறோபாடிகள் எல்லாம் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. மட்டக்களப்புத் தமிழனை வவுனியாத் தமிழன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். வவுனியாத் தமிழனை யாழ்ப்பாணத் தமிழன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். இவர்கள் எல்லோரும் சரேந்து மலையகத் தமிழர்களை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். இவையெல்லாம் உண்மையானவை. ஆனால், இந்தச் சமயத்தில் ஆதவன் இப்பிப்பிப்பேசுவது தவறு. ஈழத் தமிழினம் பிணக்காடாகி எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. பிணங்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் மடேபிலே ஏறிநின்றனாக்கொண்டு நீங்கள் இப்பிப்பிப்பேசுவது மனிதாபிமானமுடையதல்ல. எந்தநேரத்தில் என்னபேச்சுப் பேசுகிறீர்கள்? தவறான புரிதலோடு இருக்கிறீர்கள். மன்னிக்கவணேடும் ஆதவன்” என்றார்.

அப்போது ஆதவன் எழுந்திருந்து, “நான் உங்கள் மன்னிப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், நீங்கள் தவறாகப் பசியிருக்கிறீர்கள்” என்றார்.

பரோசிரியர் அரசுப் போனவகேத்தில் கபோபத்தோடும் திரும்பிவந்தார்.

“நான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவில்லை. நீ இந்த விஷயத்தில் தவறான புரிதலோடு இருக்கிறாய் எனப் பதை அப்பி வளிப்பது தினனே. நானே தமிழாசிரியன். இந்த வார்த்தை விளையாட்டுக்களெல்லாம் என்னோடு வதைத்துக்கொள்ளாதே. எனக்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளாக ஈழத் தமிழர்கள்ோடு பரிச்சயம் இருக்கிறது. அவர்களின் வரலாற்றை நான் நன்கு அறிந்தவன். நீ புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவராதே” என்றார் கடுமையாக.

இருவரும் 'வாய்யா...போய்யா...' என்ற அளவுக்கு இறங்கினார்கள். 'புதயைல்' எடுக்கப் போனால் பரிதமம் வருகிறதே' என்று நான் திகைப்போடும் அமர்ந்திருந்தேன்.

இதற்குள் கவிஞர் விக் கிரமாதித்யன் வடே டியபைப் பிடித்துக்கொண்டு தடக்கித் தடக்கி எழுந்து வந்து ஐம் பதினாயிரம் தமிழர்கள் சித்தப்போனங்கய்யா... என்னய்யா பச்சைப் பச்சுற'என்றார். கவிஞர் தவேநே திரப்பதி அவரைக் கொண்டுபோய் மறுபடியும் இருத்திவிட்டு வந்தார். கவிஞர் விக் கிரமாதித்யனோ 'ஸ்பிரிங் பந்து'போல மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து வந்துகொண்டேயிருந்தார். அவர் முன்னே வரும் ஒவ்வொரு தடவையும் இறந்துபோன ஈழத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டே போனது.

அருமையான ஒரு கட்டத்தினை ஆரவாரமாக முடித்துவைத்த பெருமனை என்னசைச் சேர்ந்தது.

இப்போது ஆதவன் தீட்சணயாவிடம் கடைபதற்கு என்னிடம் சில களேவிகள் இருக்கின்றன. அவரிடமிருந்து அவற்றுக்கான பதிலை நான் எதிர்பார்த்துக் கடைகவில்லை. கட்டைகளேவிக் கு அவர் பதிலளித்த 'அறிவில்' நான் ஏற்கெனவே ஆபிப்போயிருக்கிறேன்.

என்னால் எழுப்பப்பட்ட களேவிக் கு அவர் பதிலளித்த விதத்தை நான் எப்படிப் பார்த்தேனென்றால், “நீ அன்னிக் கு எனக் கோலிக் குண்டாகக் கிணத்துல துக்கிப் போட்டாட்டயில்ல... அதான் இன்னிக் கு உன் பொம்மை கால

Written by

Monday, 29 June 2009 15:34 - Last Updated Monday, 29 June 2009 15:38

வரூத்தினாய். நன்றாக அனுபவித்தாய் போ'என்ற முகத்தபைப் பார்த்து பொய்யாகவனேமும்
ஒரு புன்னகையைக்கட்ட உதிர்க்க முடியாது.

இந்தக் கத்தலில்லாம் முடிந்து வளியே வரும்போது, “அவன் ஷோபா சக்தியின்
கூரலால் பசுகிறான். பிரான்சிலிருந்தல்லவா அவன் கூரல் ஒலிக்கிறது”என்றார் ஒருவர்.
அவரும் எழுத்தாளரே.

சத்தியக்கடதாசியில் ‘அமரந்தாவின்கடிதம்’என்ற பதிவில் ஷோபா சக்தி என்னசைச்
சாடியிருப்பதாக ஒரு நண்பர் சொன்னார். தடேினனே. கிடகைக்கவில்லை. ‘தமிழ்நதி போன்ற
புலிச்சார்புப் பொய்மையாளர்கள்’என்று எழுதியிருப்பதாகக் களேவி. மலேமும்,
ஈழத்தமிழருக்காக அழுகிறார். அதசேமயம், வால்பாறகைக் கட்டத்ததுக்கும் போகிறார்
என்றும் எழுதியிருப்பதாகத் தகவல்.

நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் ‘கட்டுடபைப்பு’! தன் இனத்திற்காக அழுகிறவள் இலக்கியக்
கட்டத்திற்குப் போகக்கூடாது என்ற ஒற்றைச்சாயலுள் நீங்கள் என்னை எப்பிப்
பொருத்தலாம்? அங்கே கொத்துக்குண்டுகள் வீசப்பட்டபோதும் நாங்கள் மின்று
வளேசை சாப்பிட்டுக்கொண்டோம். காலையில் எழுந்ததும்
கக்கிசுக்குப் போகவும் தவறவில்லை. என்ன அனர்த்தம் ஆனாலும் எல்லாம்
நடக்கிறபடி நடந்துகொண்டோனிருக்கும். அங்கே பிணங்கள் விழுகிறதே என்ற துக்கம்
இருக்கும். ஆனால், கட்டலும் ஊடலும் தடேலும் எல்லாமும்
நிகழ்ந்துகொண்டோனிருக்கும். “அப்படி இல்லை. நான் நாள் முழுவதும்
அழுகுகொண்டே அமரந்திருந்தனே”என்று யாராகிலும் சொல்வார்களேயாகில், அது
பொய்!

மலேமும், நான் புலிகளை நசேிக்கிறனேதான். அதற்காக நான் எழுதும்
எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்து புலிச்சாயம்
பச்சவேண்டியதில்லை. என்னால் முன்வகைகப்படும் களேவிகளையெல்லாம் ‘நீ
புலிகுச்சார்பானவள். அப்படித்தான் பசுவாய்’என்பதாக ஏன் அணுகுகிறீர்கள்?
களேவிகளிலுள்ள நியாயங்களபைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். என்னையொரு சட்டகத்துள்
அடத்ததுப் பதில் சொல்ல விளையாதீர்கள்.

ஆதவன் தீட்சண்யாவும் ஷோபா சக்தியும் நண்பர்களா என்னவென்பது எனக்கு
நிச்சயமாகத் தெரியாது. இருவரும் நண்பர்கள் என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறனே.

ஷோபா சக்தி! உங்கள் நண்பர் கேட்கிறார். “மலையைகத் தமிழர்களைய ஈழத்தின்
சாதித்தமிழர்கள் மதிக் கவில்லை. அதனால், அவர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட இனவழிப்பை
நாங்கள் தட்டிக் கேட்கவில்லை. நாங்கள் கேட்கவனேடும்னென்று நீங்கள் ஏன்
எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”என்று. நீங்கள் விடுதலபைப் புலிகளது அராஜகங்களுக்கு
எதிரானவர்தானே? ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரானவர் அல்லவே? உங்கள் நண்பரின்
களேவிக் கான உங்களது பதில் என்னவாக இருக்கும்?

மீண்டும் சொல்கிறனே. இந்தக் கட்டுரையிலுள்ள விடயங்களைக் கதையுங்கள்.
எனது வார்த்தைகள் எல்லாமே கறுப்பும் மஞ்சளும் நீண்ட வாலும்
கொண்டவையல்ல. http://tamilnathy.blogspot.com/2009/06/blog-post_29.html